

Ačeris Gērmassers
piemīst

Lielā Lielgauja diena - 10. III m.

Gz. 130; 52

731, 301 (1-4) 161, 290, 144

Nestule ībujiem 4, 14

Lielā Lielgauja diena pirms mūs viesospiedniekiem līdzām,
kas var cilvēku mārt - līdzām un bieži jāņam neierām.
Cilvēku sirds, kas nerad kas rādajut, vaid pie grēka.
Tas var cilvēks, kas nerad kas līdz sirds dzīlētību iz-
teicīg Tieva kaisības priensā - tās domas priensā, kas
ar domām, vārdiem un darbiem kās jāstāv Tieva priensā.
Mēs dzīvojam laikā, kas ir nemierīgs. Mēs noskūnīstam
tu notikušu dīļ no kā mēs cīšām. Šīs asaras līst bājai-
kāgi un noplitas dzīvdīļi bezgalīgi. Tādīj magu cī-
šanei dīļ.

Nemieru rada tas, ka cilvēks nevar parākt uz ko
iedomās viņu dzen, un mīsdienē cilvēkam ir tikai lādīgi
iespēju izklaidīties, ka brāni un bīsmi jostību iestājās
ka kas grēks, bet ir tikai klūdas, ka cilvēks spīd vī-
ns. Var novākt līdz zvaigzniem un mīstību att.

Tieva vārds dod atbildi Tātāda dziesmā:

„Kur man kāds ligts no Tava vanga

Nai uz auseinā ūspānību jūras krasta?

Ans tur Tava acs mēs redzēs...

Cilvēki neatmīnīst, ka mēs tāpat kāravam Tieva priensā,
vai mums tas tikai jeb kā. Cilvēki var darīt kā
magi bērni briesmās - aizņemt acis un apsegst ausis,
bet nevis grēks ar to kas liuidīts.
Tas kas cilvēks, kura sirds kas lūpsti aiz sapēm
un kura acs kas rādajuti tavas vecīešības dīļ.

Tas karš cilvēks, kas karš iepriekš ar cilvēku leinājis tās nā-
kotnes precīzā, kār tās līdzās būs jādzīstēt un jāstiprin Dieva precīza.
Sajā dienā, Kristus cīsimu laikā, domas iepriekšējot līdz Nīce
cīsimu ceļam, mēs noliekamies dzīlē pagāmlīdz Nīce precīzā un,
ja mēs es darau no īrībām, tad šīm brīdī Dieva vārds runā
uz mūrus arī kā jēlastības atgādinājums.

Kad cilvēki tām sīj līdzās atbrūstot, viņi pagāst 2 celus.
1) grēmu piedosānum, no kārī pasaī pastudeiha, ugnestot, ka
cilvēki pasaī karš vainagi, kā varai meilīgaiem citiem cilvēkiem
vai cīpītavīlos, tāpat arī ugnestot, ka karš grēmu, kād ir kļūdas.
Tā ir izķīdīguma vāns.

2) Bailes, izmirus bez cerības un precīza, kad reiz
cilvēka dzīvīle tās satverta un būs palīus viens
ar Šēris, tad viņa cīls būs izmirusma cīls.

Cilvēkiem karš līdzīgiem, ar ko ko Šēris izraut dzī-
lījumi un karves dāvini - tas ir izmirus bez piedosāna.

Apostolis runā par to, ka mūrus ir līcis, augsts
tiesīsstījis, kas ar savām aktīvībām ir gājis Dieva vārda
precīzā, kas iepriekšējā kārni priesteris kālpošanai. Viņš
ir ugnīmies mūsu īstības lēcas. Apostolis atgādināja:
"Turēsimies stipri pītī apliecinājuma, ka mūrus ir sīs
augstais priesteris." Viņš ir stāgvīrs mūsu īstību, apli-
eis varam tam, kām ir īstības, sapēles. Viņš ne tikai ko-
leces pītī apliecinātu tās īstības, Viņš noliekas ar
pītī grēciņniekiem. Viņš pats ir tācīs vārdīnāts, pārdroso-
jis mūsu īstības un ugnīmības. Karš tādas būtas,
kas Viņš kālētu līgīs, kājā pasaī laities pats palīudams
tās.

Mūrus ir pītītās tiesības ne tikai tad, kad Dievs
mūs aicīnās. Mūs dzīvītam ar pālpārību pīset pītī
Dieva, mūre angāldienītīgīs ir Testītījīs. Mūs dzīvītam

(2)

aiņest tur savas tāpes - bīcas vācas par ko tāb, grēķus.
Līdz dzīvstam pieiet pie tā īstotajā mīstlā un atrast jēlastību,
kur cilvēka gars nevar nerā.

Dieva jēlastība kļūst mīku palīdzību. Līn vācīzg esam
nespīcīgi un nevarīgi, cik bezgoda nespīcīgi mēs esam, lai
neviens atgrīztu uz labu.

Tāko mēs nevaram spiest, nespējam atrast kāt Vīna palīdzību
parādās Dieva jēlastība. Kad Ģestītejs iegūrējis pie Čaneja,
ko būtī uzturēja par grēcību un, kas pats tā apzinājās, viņš
uzņēma Ģestīteju ar līdu prieku Ģestītejs sacīja: „Sāk nākam
noturēti jēlastību. Šīs arī ir ābrama dīls un dzīvst sāņēm
piedosam.”

Kristīgan cilvēkam jāsaprot, cik liela ir Dieva jēlastība.
Jaukais bīlais prieks ir tā palīdzība, kad Dieva vīca
nogūt grēku, kas sniegās par amuri. Izmuns ir dota
šī jēlastība. Turētīmes pie šī apsolījuma. Viņš no Viņš
ir iacījis, lai mēs sāņēmām palīdzību un tā ir jēlastība.

Fīnen.